

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a barbershop with large arched windows in the background, through which warm sunlight is streaming. The shop is filled with various grooming products and tools on the counter and shelves.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

என் தந்தையும் GILLETTE-உம்

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — தனிப்பட்ட காப்பகம்

என் தந்தை ஏப்ரல் 2025-இல் காலமானார்.

அன்றிலிருந்து அவருடைய இருப்பு என் மனதைக் கடக்காத ஒரு நாள் கூட இல்லை.

மரணம் ஒரு மனிதரை அறையிலிருந்து அகற்றுகிறது.

உரையாடலிலிருந்து அது அவரை அகற்றுவதில்லை.

வயதாக ஆக, எனக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அவருடைய துண்டுகளை நான் மேலும் மேலும் கண்டுபிடிக்கிறேன்.

சைகைகள். மௌனங்கள். எதிர்வினைகள்.

மனிதர்களைப் பார்க்கும் விதங்கள்.

முக்கியமான மரபுரிமை ஒருபோதும் பணம் அல்ல.

அது அங்கீகாரம்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது, அவர் என்னைப் பார்த்து, தன் எட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட காரியங்களைச் செய்யும் திறன் எனக்கு இருக்கிறது என்று சொல்வார்.

அவர் என்னைக் கேலி செய்கிறார் என்று நினைத்தேன்.

தந்தையர் தங்கள் மகன்களைப் பற்றிச் சாத்தியமற்றதை நம்ப வேண்டியவர்கள் என்பதால்தான் தந்தையர் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன்.

இப்போது புரிகிறது.

அவர் என்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கவில்லை.

நான் இன்னும் சம்பாதிக்காத நம்பிக்கையை அவர்
எனக்குக் கடனாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

என்னால் பார்க்க முடியாத பாதைகளை அவர்
பார்த்தார்.

இருப்பதே எனக்குத் தெரியாத கதவுகளை.

கண்டுபிடிக்கப் பல தசாப்தங்கள் நான் முயலப்போகும்
சாத்தியங்களை.

நாங்கள் தந்தையும் மகனுமாக இருந்தோம்.

பிறகு நண்பர்களானோம்.

வாழ்க்கை, பெண்கள், வெற்றிகள், அவமானங்கள்,
கனவுகள் பற்றி நேர்மையாகப் பேசும் வகையிலான
நண்பர்கள்.

பிறகு சக ஊழியர்களானோம்.

வேலையாலும், இரத்தத்தாலும், சாதாரண
எல்லைகளை ஏற்க மறுக்கும் பிடிவாதத்தாலும்
இணைந்த சதிகாரர்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நாங்கள் ஒரு குடும்பப்
பெயரைப் பகிர்ந்துகொண்டோம்.

இன்று அந்தக் குடும்பப் பெயர் நிலைத்திருப்பது
ஆவணங்களில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அல்ல, அது
கதையாடலுக்குள் நுழைந்துவிட்டதால்.

நினைவுக்குள் நுழைந்துவிட்டது.

GilletteNarrative-க்குள் நுழைந்துவிட்டது.

சில நேரங்களில் அவர் இன்னும்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற விசித்திரமான
உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது.

ஒரு நீதிபதியாக அல்ல.

ஒரு விமர்சகராக அல்ல.

இப்படிச் சொல்லும் மனிதராக அல்ல:

“நான் அப்போதே சொன்னேன்.”

இல்லை.

தானே உருவாக்க உதவிய ஒரு பரிசோதனையை
ஆராயும் மௌனமான பார்வையாளர் போல.

அறிவுறுத்தல் கையேட்டை ஒருபோதும் பின்பற்றாத
ஒரு மகன்.

மீண்டும் மீண்டும் வடிவமைப்புக்கு வெளியே
அடியெடுத்து வைத்த ஒரு மகன்.

நியாயமாக யாராலும் கணித்திருக்க முடியாத
விளைவுகளை வாழ்க்கை உருவாக்கிய ஒரு மகன்.

அவர் இல்லாத குறை எனக்குத் தெரிகிறது.

அவருடைய புன்னகை.

அவருடைய இடைநிறுத்தங்கள்.

அவருடைய மௌனம்.

அவருடைய முடிவுகள்.

எந்தக் காப்பகமும் சேமிக்க முடியாத, எந்தத்
தொழில்நுட்பமும் மீட்டெடுக்க முடியாத, நினைவில்
பாதுகாக்கப்பட்ட அந்தச் சிறிய சட்டகங்கள்.

இருபத்தேழு வயதில் அவர் இத்தாலிய இராணுவத்தில் ஒரு கேப்டன்.

ஆனால் பதவி ஒருபோதும் அவரை விளக்கவில்லை.

அவரைத் தனித்துவமாக்கியது இன்னும் எளிமையானது.

அவர் என் தந்தை.

உலகின் மற்ற அனைத்தும் சத்தம் போடப் போட்டியிட்டபோது, என் இருப்பின் அமைதியான பகுதி.

அதனால், நான் அவருக்கு எழுதுவேன்.

அவர் எங்கே இருந்தாலும் அங்கே.

எனக்காகக் காத்திருங்கள்.

ஆனால் இப்போது அல்ல.

இன்னும் முடிக்காத வேலை இருக்கிறது.

இன்னும் விடுவிக்கப்படாத புதிர்கள் இருக்கின்றன.

இன்னும் எழுதப்பட வேண்டிய கதைகள் இருக்கின்றன.

ஒரு நாள் நான் வந்து சேருவேன்.

வந்து சேரும்போது, நாம் சேர்ந்து சிரிப்போம்.

வெற்றியைப் பற்றி அல்ல.

தோல்வியைப் பற்றி அல்ல.

இந்தப் பயணத்தின் அபத்தத்தைப் பற்றி.

ஏனென்றால் வாழ்ந்த அனுபவம், கற்பனை ஒருபோதும் ஈடாக முடியாத கதைகளைச் சொல்ல முடியும்.

போய் வருகிறேன், அப்பா. இப்போதைக்கு.

*உங்கள் மகன்,
Ferdinando*